

Arnhem, 14 september 2025

Lieve Jair,

In dit twijfelweer tussen wolkbreuk en nazomerzon
vergeten we elke nacht opnieuw
de kussens uit de achtertuin te halen.

's Ochtends zijn ze nat geregend,
's avonds alweer opgedroogd om in het donker,
opnieuw vergeten, weer doorweekt te raken.

Zo verlopen ook de dagen, in regenjas onder blauwe lucht,
in t-shirt in de waterkou; steeds herinner ik mij te laat
dat deze maand zich niet aan haar beloftes houdt.

Al in haar naam draagt ze een leugen,
september, de zevende, is de negende van het jaar.

Een tijd van afscheid en tegelijk van nieuw begin.

Net als een democratisch proces kan zorgen
voor afscheid en nieuw begin. Wie zich daartegen verzet
door te proberen met geweld die verandering tegen te houden,
maakt zich schuldig aan een coup poging.

Het zegt iets over de staat van de wereld, Jair,
dat jouw poging tot vernietiging van de verkiezingsuitslag
mij weinig verbaasde, maar dat ik verrast was
dat je ervoor veroordeeld werd.

Je hoeft de komende zevenentwintig jaar niet te denken
aan het binnenhalen van de tuinkussens.

Het idee dat de rechterlijke macht
door de leugens van wensdictators heen kan prikken
biedt een lichtpuntje in deze steeds langere nachten.

Al moet ik mij niet door hoop mee laten slepen,
dit soort verhalen heeft altijd een open einde
en de geschiedenis heeft tralies van boter.

Ook jij draagt een leugen in je naam, Jair,
je tweede naam is *Messias*, en er zullen altijd mensen zijn
die in leugens willen geloven.

Maar misschien neig ik door de dag-afhappende schemer
iets teveel tot duisternis, moet ik me niet verliezen
in al het donker om ons heen, maar juist de vonk zien.

Want de vonk, al is ze klein, kan groots licht ontsteken.